

Saskia Noort

Stromboli

Roman

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

1

De hond ligt in de kast, opgerold achter mijn verzameling laarzen. Ze beeft en weigert eruit te komen. Ik fluister: 'Bella. Kom lieverd, ga je mee?' De belofte van een wandeling werkt altijd. Ze komt overeind en gaat me voor, de trap af, de keuken door. Bij de achterdeur begint ze te blaffen. 'Over! Ssst!' Snel trek ik mijn Uggs en mijn vest aan, bind mijn haar in een knoetje en glip de deur uit.

Buiten is het nog donker en ruikt het naar natte aarde. Boven de weide voor ons huis hangt nevel. Bella holt voor me uit. Ik steek de weg over en loop het bos in. Daar haal ik een pakje sigaretten uit mijn vestzak. Ik haat het als Karel dat doet, maar nu wil ik zelf niets liever dan mijn longen vullen met gif. Woest neem ik trekjes van de sigaret. Ik loop zomaar een kant op, geen idee hoe het verder moet. Iedere gedachte aan morgen of zelfs maar het komende uur maakt me zo bang dat ik naar adem hap. Dag en nacht die vraag. Zal ik gaan, zal ik blijven? Is dit wel het goede moment? Ik begin te huilen. De gedachte om het weer voor me uit te schuiven is nog angst-aanjagender dan de beslissing zelf.

Bella rent rondjes om mijn benen en blaft hysterisch. Ik zoek een stok, breek de stekelige takjes eraf en werp hem voor me uit. Achter me, in ons mooie huis

aan de rand van het bos, slapen mijn kinderen en mijn man. Daar leven we het leven waarvan ik als kind al droomde. Een gezin. Mijn eigen kinderen, een eigen man. Als ik speelde, speelde ik gezinnetje. Een leegstaand schuurtje toverde ik om tot een huisje, waarin mijn zusje, neefjes en nichtjes mijn kinderen moesten spelen. Ik droeg een schort en maakte soep. Mijn lievelingstijdschrift was *Ouders van Nu*, dat ik vond in de leesmand bij de vriendin van mijn moeder. Wat zou een therapeut daarvan maken? Mijn ouders waren nog jong en vierden de tijdgeest. Om de paar maanden hadden we een nieuwe oppas en als ze 's avonds op pad gingen, lag er een briefje met een telefoonnummer bij de telefoon. Nog weet ik het nummer van de plaatselijke kroeg uit mijn hoofd. Zo zou ik het niet doen. Ik wilde een doodgewoon gezin. Zo burgerlijk mogelijk. En nu ga ik het kapotmaken.

Karel belt. Ik druk hem weg, want ik wil doorlopen, eindeloos, de rest van mijn leven, zo ver mogelijk. Hij belt nog vijf keer. Uiteindelijk neem ik toch op. Stel dat er iets is en ik dan gewoon ben weggelopen. Hij is van de trap gevallen. Of er is iets met mijn ouders. Of de kinderen. Het zou niet de eerste keer zijn dat we ze wakker willen maken en er een van hen niet in bed ligt.

‘Snoetje, waar ben je?’ Hij klinkt schor. Zo klinkt hij

altijd als hij net wakker is. Niets om je zorgen over te maken. Hij steekt een sigaret op.

Ik weet waar hij staat, bij de afzuigkap, in pyjama. Bloeddoorlopen ogen. Ik weet hoe hij ruikt: alcohol, tabak, slaap, angstzweet.

‘Ik loop in het bos, met Bella.’

‘Nu?’

‘Ja, nu.’

‘Het is halfzes.’

‘Ja.’

‘Het is weekend.’

‘Ja.’

‘Je hebt amper twee uur geslapen.’

‘Ja.’

‘Waarom ben je steeds zo vroeg op?’

Zou hij niet meer weten wat er vannacht is gebeurd?

‘Jij bent toch ook wakker?’

‘Kom naar huis, Snoet, we moeten echt nog even slapen.’

‘Noem me niet zo.’

‘Je bent nog steeds mijn Snoet, al wil je dat niet.’

‘Tot zo,’ zeg ik en ik hang op.

Hoe hij ‘we’ zegt. Hoe hij ‘Snoet’ zegt. Hoe hij wakker wordt, gaat roken en dan weer stinkend naast me komt liggen. Hoe hij zich tegen me aan drukt, mijn kuit openhaalt met zijn teennagels. Hoe hij naar

mijn tieten en mijn kut graait als hij zin heeft. Hoe hij reageert als ik hem afwijs. Hoe hij zijn pik tussen mijn billen wurmt. Hoe ik hem zijn gang laat gaan. Hoe ik na afloop zachtjes verdwijn, en op een matras naast mijn dochter kruip. Hoe ik het zover heb laten komen.

2

We hebben er alles aan gedaan. Alle boeken van Paulo Coelho, Alain de Botton en Jan Geurtz gelezen. Er samen tussenuit. Er apart tussenuit. Niet zeuren en zin maken. Buiten de deur neuken. Eerlijk zijn daarover. Liegen daarover. Verhuizen. Verbouwen. Een tweede huis in de zon. Weer verbouwen. Relatietherapie. Ieder apart therapie. Therapieweken. Rode lingerie. Elkaars geslachtsdelen scheren. Kaarsen aansteken en muziek van vroeger opzetten. Praten. Niet praten. Elkaar loslaten. Elkaar vasthouden. Angstremmers, antidepressiva, blowen, wodka. Stoppen met roken. Stoppen met drinken. Weer beginnen. Een open relatie. Ruziemaken. Zwijgen. Yoga. Meditatie. Mindfulness. Tuinieren. Wandelen. Alles. Scheiden was geen optie. Scheiden, dat doen de anderen.

Toen ik klein was, had ik vaak een nachtmerrie waarin mijn ouders uit elkaar gingen en ik moest kiezen

bij wie ik wilde wonen. Ik stelde me de teleurstelling van mijn vader voor en het verdriet van mijn moeder. Op een gegeven moment sliep ik niet meer en zocht voortdurend bevestiging van mijn ouders' liefde voor elkaar. Maar het waren de jaren zeventig, en mijn vader bezat een kunstgalerie. Daar kwamen de hipste types op af en vrouwen omringden hem zoals vliegen stront. Mijn moeder deed alsof ze daar trots op was: kijk eens wat een gewilde man ik heb! Om hem bij de les te houden, hing ze bij huisvrienden op schoot of danste op tafel in hotpants. Niet dat dat veel hielp: er was geen peil op te trekken wanneer mijn vader thuis was. Als hij op zondag friet ging halen, kwam hij soms pas om drie uur 's nachts weer terug.

Maar scheiden, dat deden ze niet. Beter een slecht huwelijk dan geen huwelijk, hoorde ik mijn moeder ooit tegen een tante zeggen. Van de weeromstuit bleef de tante nog een paar jaar bij de alcoholist die haar man was. In onze familie is scheiden erger dan vreemdgaan of ongelukkig zijn.

Karel staat buiten op het terras. Het is lichter geworden en de vogels zijn net wakker. Bella stormt op hem af en begroet hem jankend. Hij lacht en aait de hond. Steekt meteen een nieuwe sigaret op. Ik blijf op een afstandje staan.

‘Jezus, Saar.’

‘Ik kan dit niet meer.’

‘Waarom moet je altijd zo pathetisch doen?’

‘Ik meen het. Ik wil het wel, maar het gaat niet meer.’

‘Wat gaat niet meer?’

‘Dit. Wat wij doen.’

‘Wat doen we dan?’

‘Elkaar gek maken.’

‘Dit is gewoon een fase, schat.’

Hij neemt een diepe haal van zijn sigaret. Niemand kan zo diep inhaleren als Karel. Zijn longinhoud moet immens zijn.

‘Je bent... Weet je, jij wordt ook ouder. Je wil nog van alles, bent zo onrustig. Je wil van alles inhalen en je bent bang dat je je jeugd verliest. Dat is voor vrouwen heel anders.’

Ik wil hem slaan. Die arrogantie van zijn smoel mep-pen.

‘Wel fijn dat jij precies weet wat mij mankeert,’ zeg ik. ‘Een hele geruststelling. En vannacht? Gaan we het daar nog over hebben?’

‘Die dingen gebeuren. Het is niet mooi, ik ben een wanhopig man.’

Ik ben een man. Zijn excuus voor alles. Om elke zondag klokslag zeven uur voor de buis te zitten. Om chinees te halen wanneer hij eens moet koken. Om seks te willen als hij dronken is. Om zijn teennagels

niet te knippen.

‘Ik kan je niet bereiken, dat is het,’ zegt hij. ‘Je lijkt wel versteend soms. En dan wil ik door die betonlaag heen slaan.’

Ik loop langs hem heen het huis in. Leun met mijn voorhoofd tegen de koelkast. Ik ben zo moe. Ik hoor hoe hij gaat zitten aan de keukentafel. Hoe hij de krant openslaat. Hij kucht. Zwijgend maak ik koffie. Ook voor hem.

‘Dank je.’ Zijn ogen blijven op de krant gericht. Het is een dag zoals alle andere. De koffie maakt me misselijk. Ik zeg dat ik ontbijt ga halen. Karel kijkt niet op.

Op het bankje voor de Albert Heijn, die nog gesloten blijkt, bel ik Mirjam.

‘Mogge,’ klinkt ze opgewekt. En dan, als ze me hoort sniffen: ‘Is het weer zover? Waar ben je?’

‘Waar denk je?’

‘Ik ben vlakbij. Twee minuutjes.’

Mirjam is een vrouw die zodra ze wakker wordt – meestal rond vijf uur – in haar sportkleding schiet en het bos in rent. Ze eet niet, slaapt zelden en rent door het leven, terwijl ze vijf kinderen heeft. Het is haar manier om te verdoezelen dat haar huwelijk weinig meer voorstelt. We zijn vriendinnen sinds we erachter kwamen dat we allebei een minnaar hebben. ‘Hoi!’ Ze ploft naast me neer met rode wangen. Haar

lichaam wordt omhuld door een loeistrak wit trainingspak waar haar borsten bijna uit springen. Die zijn nieuw, tot grote vreugde van haar man Joep, die niet weet dat ze eigenlijk voor Berend bestemd zijn. Of Beer, zoals zij hem noemt.

‘De Albert Heijn is nog niet eens open,’ lacht ze. ‘Ik heb het gezegd.’

‘Wat?’

‘Dat ik niet meer verder wil samen.’

‘Jezus. Hoe ging dat?’

In mijn hoofd hangt een dikke mist. Ik krijg de gebeurtenissen niet op een rij.

‘Ik kwam thuis.’

‘Je had die lezing! Was het goed?’

‘Uitverkochte zaal. Ik heb tweehonderd boeken gesigneerd.’

‘En toen zat hij daar weer. Aan de keukentafel.’

‘Ja. Dronken.’

‘Tuurlijk. En woedend.’

‘Ook. Dus ik begon te vertellen hoe mijn avond was en dat er een vrouw begon te huilen omdat mijn columns haar zo hadden geholpen in een moeilijke periode, en al die tijd staarde hij me aan met die dronken ogen, zo boos en misprijzend.’

‘Jezus.’

‘Ik zei het gewoon. Ineens. Ik gooide het eruit.’

Mirjams telefoon gaat. Als ze opneemt hoor ik ge-

schreeuw. Mirjam houdt de telefoon een stukje bij haar oor vandaan. ‘Bente! Nu stoppen. Nu! Anders haal ik geen croissants, hoor je me!’ roept ze van een afstandje naar haar iPhone. Dan wordt er opgehangen. De deuren van de Albert Heijn gaan open. Mirjam staat op. ‘Sorry, maar ik moet echt snel naar huis voor ze de tent afbreken.

Laten we vanmiddag een wijntje doen.’

We kussen en haasten ons de Albert Heijn in. Mirjam is niet gelukkig in haar huwelijk. Maar opstappen is voor haar geen optie. Eerst verstopte ze haar onvrede achter een eindeloze reeks zwangerschappen, maar die weg is door haar man Joep afgesloten. Nu houden buitenechtelijke affaires de boel bijeen.

Thuis stal ik de honingbeenham, filet americain, salami, paté, selleriesalade, gekookte worst, croissants, gekookte eieren, vijf soorten kaas en gesneden tomaat en komkommer uit op de eettafel. Vier bordjes, vier kopjes. Ik zet muziek op, maak thee en jus d’orange en roep tussendoor dat het ontbijt klaarstaat. Een beetje te vroeg, Sofie en Willem komen tegenwoordig in het weekend voor elf uur hun bed niet uit. Karel is er kennelijk weer in gedoken. Ik staar naar de tafel, die zo op Instagram kan. Schuldgevoel hangt als een gewicht aan mijn nek. Dit wilde ik. Ontbijten met mijn vrolijk kwetterende gezin. Ik